

OT-lezing: Jesaja 65: 17-25 (1031)

Overweging

Lieve mensen, van God en Zijn verhaal over het goede leven.

Een bemoedigend verhaal van Jesaja vanmorgen.

Over lam en wolf die samen weiden. Menig boer zou daar blij mee zijn.

Want de ophef blijft over de wolven die schapen aanvallen en soms doodbijten.

Vanuit natuurbehoud en milieu is men verheugd over de wolvenpopulatie, maar ik begrijp ook de angst van de boeren voor hun vee.

Lam en wolf, leeuw en rund die samen naast elkaar leven. Het klinkt mooi, maar kan het?

En zien we er soms even iets van in onze wereld?

Jesaja heeft dit visioen voor ogen.

Betere tijden, omdat God een nieuwe hemel en aarde zal schept. Dat dingen dus veranderen.

Ik dacht bij de voorbereiding: Zou het de luisteraars ook zo vergaan als het mij met deze woorden?

Vorig jaar zou ik de woorden anders hebben gehoord! Het hopen op betere tijden, doe je als je ellende om je heen ziet.

Dat was er vorig jaar ook, maar meer persoonlijk of ver weg. Maar nu hebben we allemaal te maken met Covid 19, wereldwijd zelfs. De besmettingscijfers lopen op. Het gaat niet goed.

Dinsdag is er weer een persconferentie.

Er worden of moeten maatregelen genomen worden die niet altijd leuk zijn. Persoonlijk, maar ook voor de kerk, voor het dorp.

We worden er moe van, raken geïrriteerd. Reageren het af, want als mensen zitten we zo in elkaar, dat toch iets of iemand de schuld moeten krijgen. Het zondebokmechanisme is al een bijbels gegeven.

Nu vestigen we onze hoop op het vaccin. Het moet zo snel mogelijk komen!

Maar zijn we er klaar voor? Want hoe zijn de uitwerkingen? Hoe gaan we alles regelen? En wie mogen eerst? En de kosten? Het is niet zomaar opgelost!

Het blijft lastig vol te houden!

Dan heb je visioenen nodig, dat het eens beter wordt.

Zoals ook in de tijd van Jesaja.

Want hoe erg moet het zijn als je droomt over een wereld waarin baby's niet meer sterven of kinderen niet meer worden gebaard voor een verschrikkelijk lot. Waarin huizen niet worden afgepakt.

Deze woorden zijn geschreven in een akelige tijd van de Babylonische ballingschap.

De stad Jeruzalem was verwoest. Een deel van de joden weggevoerd naar Babel, velen leefden zonder hoop en perspectief.

En toen de Babyloniërs de macht verloren en mensen terugkeerden naar Jeruzalem, vonden ze de stad in puin. Hoe kun je verder als je alles aan gruzelementen ziet liggen.

Ook in je eigen leven, als de dingen onder je handen afbreken. Tegenslagen je raken. Je geen perspectief hebt!

Dan kunnen de woorden van Jesaja hoopvol zijn.

Omdat ze oproepen om de moed niet te verliezen, om visioenen te dromen, om het samen vol te houden.

Maar soms lijken die toekomstperspectieven ver weg.

Het kan zijn dat je tijd nodig hebt. Om te verwerken, om veranderingen aan te kunnen. Soms voelt het ook goed en is het legitiem om even te blijven 'hangen' in wat je is overkomen.

Maar op een gegeven moment kan het je ook in de weg zitten. Dat je in een vicieuze cirkel terecht komt. Verdriet, pijn, boosheid zo overheerst, dat je niet zomaar tot verandering komt en maar in een kringetje blijft draaien.

Er kan veel kapot gemaakt zijn in een mensenleven, dat je je afvraagt:

Valt er nog wat te verwachten, ook in deze Adventstijd.

Valt er nog wat te verwachten?

Daar moest ik donderdagmorgen aan denken toen ik hier met Roef, onze koster, de taalklas van de school de Wijde had.

Deze kinderen komen van oorsprong uit landen van oorlog en onderdrukking en ze kwamen in het kader van cultuur naar de kerststallen kijken.

Maar hoe mooi hebben we samen gesproken over Jozef, Maria en Jezus en over de verschillende geloven. Over vrede en een goed leven voor iedereen.

Mooi hoe de kinderen vroegen: hoe lees je de bijbel? Hoe bidt je? Hoe doe je dit? Hoe doe je dat? Ik dacht: deze kinderen hebben al van alles meegemaakt, hoe belangrijk is het voor hen om ze het gevoel te geven dat ze welkom zijn. Dat ze vertrouwen houden. Als wij dat niet doen, raken ze ook in een negatieve cirkel. Aan ons om hen, juist vanuit ons geloof, wat licht mee te geven. Ook het licht van Kerst waar we naar uitzien.

Maar dat heeft ook te maken met onze eigen dromen en verlangens voor een betere wereld en een goed leven voor iedereen.

Om af en toe lichtpunten ter zien.

Zoals die huiskerken in Drachten

Maar ook de actie minima voor minima.

De opbrengst van de collecte voor vluchtelingenkinderen in Griekenland die Sannie en Froukje vanuit de diaconie regelden heeft 1.100,00 opgebracht en de mondkapjes nog eens 90,00.

Doen wij dat zomaar? Dat denk ik niet.

Marieke en Jeannet zongen voor de overweging:

Midden onder u staat Hij, die gij niet kent!

Maar Jezus en zijn gedachtengoed leeft toch onder ons.

We mogen toch leven vanuit het besef, dat ondanks alle tegenslag op onze weg, mooi uitgebeeld in het bloemstuk met de dennenappels, dat God en daarmee Jezus in ons midden is?

Wij hebben allemaal onze eigen weg te gaan.

Maar ervaren we op die weg ook iets van God, van Jezus?

En kunnen we dat laten zien in en aan de samenleving?

Denk nog maar even aan die driehoek van het mandje in het bloemstuk.

Die staat voor de verbinding tussen God, de ander en jij zelf.

Dat we elkaar in Gods naam mogen inspireren en verantwoordelijk voelen voor elkaar.

Zijn wij daar klaar voor?

Onszelf, eigen ideeën of wat jij wilt even wegcijferen, omwille van een ander of groter belang?

Als dat kan dan, dan kan voor mij God, door Jezus in ons midden zijn.

Niet alleen dromen, maar uitspreken als we onrecht zien.

Helpen waar onze hulp nodig hebben. Dan is Jezus onder ons.

Hij kwam naar de aarde om machtigen van de troon te stoten en hongerigen te voeden.

Het is goed om ons dat te delen met elkaar en vandaaruit te leven en het vol te houden.

Moge het zo zijn.

Amen

Magnificat

Met heel mijn ziel prijs ik de Heer,
met al mijn adem dank ik God.
Hij dacht aan mij, richtte mij op.
De mensen prijzen mij gelukkig.

*Refrein: Maak groot de Heer prijs hem, heilig is zijn naam.
Maak groot de Heer prijs hem, heilig is zijn naam.*

Barmhartig is Hij altijd weer,
voor wie hem volgen en hem dienen.
Hij heeft getoond hoe sterk Hij is;
hoogmoedigen heeft Hij verslagen.

Voor machtigen is er geen plaats;
Hij heeft hen van hun troon gestoten.
De kleine mensen maakt Hij groot;
Hij zet ze op een voetstuk neer.

Refrein:

De rijke mensen stuurt Hij weg,
met lege handen naar hun huis terug.
De hongerigen geeft Hij veel;
Hij overlaadt hen met het beste.

Hij neemt het op voor Israël,
komt alles na wat Hij hen heeft beloofd.
Bewijst zo zijn barmhartigheid,
zijn trouw en liefde tot in eeuwigheid.

Refrein:

(Tekst en muziek: Anneke van Dijk-Quist. © Stichting Sela Music)